

Beslutningsforslag nr. B 92. Fremsat den 16. marts 1995 af Keld Albrechtsen (EL) og Bent Hindrup Andersen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning

om stop for Europa-Kommissionens lovgivningsvirksomhed

»Folketinget opfordrer regeringen til at tage Kommissionens lovgivningsvirksomhed bringe de nødvendige initiativer til at sikre, at Europa- ges til ophør.«

Bemærkninger til forslaget

EU's Ministerråd har i en række tilfælde overladt lovgivningsmagt til Europa-Kommissionen. Kommissionen har fået adgang til gennem direktiver at udforme konkrete regler på en række områder. Disse konkrete regler er ikke begrænset til de rent tekniske og administrative områder. I en række tilfælde er der tale om lovgivning. Det er af en lang række grunde fuldstændig uacceptabelt, at Europa-Kommissionen er blevet udstyret med lovgivningsmagt.

For det første strider det mod den danske grundlov, der sætter et klart skel mellem lovgivning og udøvende magt. Lovgivningen må ikke overlades til administrationen.

For det andet kan bemyndigelser ikke overlades til administrative organer, der ikke står til ansvar over for Folketinget. I dansk lovgivning kendes problemet med bemyndigelseslove, hvilket så vidt muligt bør undgås. Men her gælder dog ministeransvarligheden, og dermed kan Folketinget udøve parlamentarisk kontrol med brugen af de givne bemyndigelser. Europa-Kommissionen kan ikke gøres parlamentarisk ansvarlig for sine direktiver.

For det tredje er det helt forkasteligt, at der ikke er sikkerhed for, at miljøgarantien kan bruges i forhold til kommissionsdirektiver.

For det fjerde er denne embedsmandslovgivning præget af stort hemmelighedskræmmeri. De embedsmandskomiteer, som behandler Europa-Kommissionsdirektiver, er lukkede for offentligheden. Problemet med kommissionsdirektiver blev klart illustreret, da Europa-Kommissionen fremsatte forslag om regler om tilsætningsstoffer til baby mad. Danmark gik imod dette kommissionsdirektiv, men den danske regering ville ikke bruge miljøgarantien i denne sag og kunne heller ikke stoppe direktivet, der blev vedtaget i slutningen af februar. Selv om et klart flertal i Folketinget var imod denne EU-lovgivning, måtte vi altså konstatere, at den danske regering var afmægtig over for Europa-Kommissionen.

Et tilsvarende problem kan opstå i sagen om et forslag til det kommissionsdirektiv, der åbner for sprøjtemidlers adgang til det danske grundvand.

Europa-Kommissionens forslag til drikkevandsdirektiv behandles i Komiteen for Plantebeskyttelse, og

hvis Kommissionen kan mønstre et kvalificeret flertal i denne komité, kan direktivet ikke stoppes, og miljøgarantien kan så antagelig heller ikke bruges. Reglerne i forslaget er »katastrofale for Danmark«, siger miljøminister Svend Auken til Information den 21. februar 1995.

Miljøstyrelsen skriver i et grundnotat til Europaudvalget, at »forslaget vil, såfremt det vedtages i den foreliggende form, medføre en forringelse af det danske beskyttelsesniveau, idet der så ikke vil blive stillet krav om vigtige undersøgelser, der er nødvendige for at vurdere aktivstoffets og plantebeskyttelsesmidlets egenskaber. Det kan i givet fald betyde, at man ikke kan sikre grundvandet i Danmark mod pesticider . . . Det betyder, at stoffer, der er svært nedbrydelige under danske forhold, kan blive godkendt«.

Enhedslisten er opmærksom på, at miljøministeren arbejder på at løse problemet med sprøjtemidlerne i grundvandet, men uanset om denne sag falder positivt eller negativt ud, så viser det forhold, at Europa-Kommissionen og embedsmandskomiteen har beføjelser til at vedtage sådanne ting, at der må gribes ind.

Derfor må det nu sikres, at Europa-Kommissionens bemyndigelser til at fastsætte lovregler afskaffes – og at også de eksisterende bemyndigelser ophæves, således at vi undgår problemer med f.eks. drikkevandsdirektivet.

Dette kan løses på forskellig vis. En mulighed er, at Europa-Kommissionens adgang til at udstede direktiver og forordninger simpelt hen afskaffes. Det er den bedste og mest korrekte løsning, som også ud fra et forfatningsmæssigt synspunkt er den eneste, der kan bringe problemet helt ud af verden. En anden og knap så ideel – men dog brugbar – mulighed er, at det sikres, at ethvert medlemsland til enhver tid kan kræve et forslag til kommissionsdirektiv indbragt for EU's Ministerråd. Dermed bortfalder så den såkaldte komitéprocedure, og sagen behandles som en ministerrådssag. Enhedslisten ønsker naturligvis helst, at sagen så skal afgøres ved enstemmighed i Rådet, og at miljøgarantien naturligvis må gælde.